

Goddank. De muziek was verdwenen. De stilte in de studio voelde weldadig aan.

‘Eén minuut...’ klonk het uit de speakers.

Doordat Jules de intercomknop ingedrukt hield, kon ze het zoemen van de computers in de tegenoverliggende regieruimte horen. Hij slikte, alsof hij nog iets wilde zeggen, maar er volgde een pijnlijk stilzwijgen. Ook Evelyne en Luc zeiden niets, te verbijsterd om ook maar één woord te kunnen uitbrengen.

Pats.

Uit de speakers knalde weer muziek.

Néé! Chantal kneep haar ogen dicht, smekend dat het ophield. Te hard, te snel, te vrolijk. Maar nog voor haar hand het intercomknopje gevonden had, besepte ze dat de regie niks anders deed dan de *playlist* volgen. Op de automatische piloot, zonder nadenken.

Ze boog zich over het bericht dat Jules haar een paar minuten geleden in handen had gedrukt. De letters dansten. Werktuiglijk maakte ze met potlood een paar aantekeningen, onderstreepte de woorden die beklemtoond moesten worden. Terwijl ze murmelend voor zichzelf de tekst las, wilde de inhoud nog steeds niet tot haar doordringen.

Stilte.

De muziek zweeg weer.

‘Lukt het?’ Uit de speakers kwam Jules’ bezorgde stem.

Ze knikte. Natuurlijk lukte het. Ze was sterpresentatrice. Iedere

ochtend, tussen zes en negen, hingen meer dan honderdduizend luisteraars aan haar lippen. *Radio Limousin Populaire... NIEUWS... met Chantal Zwart*. En bovendien: ze stond er niet alleen voor. Bij RLP had ze fantastische collega's die haar – mocht er iets fout gaan – opvingen.

Ze keek naar de wit weggetrokken gezichten van Jules en Luc aan de andere kant van de ruit, naar Evelyne, die er al even beroerd uitzag. Na het telefoontje van de politie was de redactie-assistente onmiddellijk naar de regie gerend.

‘Dertig seconden...’

Op het linkerbeeldscherm zag Chantal dat de tune voor het korte bulletin klaarstond. Ze schikte het stapeltje berichten, ging recht voor de microfoon zitten en probeerde niet te denken aan de steen in haar maag.

‘Tien seconden...’

Luc, de technicus, had het overgenomen. Zijn stem stond op breken. Chantal trok de koptelefoon over haar korte blonde haar en depte haar lippen.

‘Ik zet je open.’

De tune liep. Synthesizerklanken met daaronder weinig origineel telexgeratel. Het rode licht met ON AIR sprong aan. Het was alsof de steen langzaam omhoog kwam en haar de adem afsneed.

‘Goedemorgen, het is halfnegen,’ begon ze zo opgewekt mogelijk. ‘Dit is het nieuws van RLP.’ Er volgde een galmende dreun waarin ze de brok in haar keel probeerde weg te slikken. ‘Afgelopen nacht is Christophe Bourdes, hoofdredacteur en directeur van Radio Limousin Populaire, in zijn woonplaats Feytiat door een verkeersongeluk om het leven gekomen. Het ongeluk vond plaats toen Christophe Bourdes zijn hond uitliet en hij door een onbekende automobilist werd aangereden. Een ambulance was snel ter plaatse, maar de hulp kwam te laat. Op weg naar het ziekenhuis overleed Christophe Bourdes aan zijn verwondingen. De politie van Limoges is op zoek naar de voortvluchtige be-

stuurder en vraagt eventuele getuigen zich te melden op telefoonnummer 0555-143000.' Chantal herhaalde het nummer. 'Christophe Bourdes werd tweeënveertig jaar oud. Hij laat een vrouw en een tweejarig dochtertje achter.'

De laatste twee zinnen waren met ballpoint onder het bericht geschreven. Ze herkende Evelyne's handschrift.

Luna.

De foto hing in Christophes kamer, zo opvallend dat iedere bezoeker wel moest vragen wie dat mooie meisje met de blonde krullen was dat met grote ogen vol vertrouwen de wereld inkeek. Luna, mijn dochter. Chantal hoorde het hem zeggen. Snel drukte ze de kuchknop in, slikte. Het moment scheen eindeloos. Nadat ze de knop losgelaten had, begon ze aan de rest van de stapel. Korte berichten die ze die ochtend al een paar keer had gelezen. Haar hersenen functioneerden op volle toeren. Lippen bewogen, zinnen stroomden perfect gearticuleerd uit haar mond, maar haar gedachten waren heel ergens anders. Wat was er in hemelsnaam gebeurd? Een verkeersongeluk tijdens het uitlaten van zijn hond. Waarom had Christophe de auto niet horen aankomen?

'Het weer voor vandaag, woensdag 17 maart.' Ze was bij het een-na-laatste blaadje aanbeland. 'Het wordt een winterse dag met maxima van min drie in het Centraal Massief tot plus twee in de lager gelegen delen van de Limousin. Météo France heeft een sneeuwalarm afgegeven. Op doorgaande wegen wordt gestrooid, maar op kleinere wegen is er kans op gladheid. Kijkt u dus uit.'

Zonder dat ze een teken hoefde te geven, startte Luc de *stationcall*. Het rode licht boven de ruit bleef branden.

'Zo direct een interview met...'. Als in trance las Chantal de laatste pagina voor. Iets over een jonge architect die een prestigieuze prijs had gewonnen. Nadat ze aan het eind van de tekst gekomen was, knalde de reclamepingel in haar koptelefoon. De letters ON AIR doofden. Op het linkerbeeldscherm zag ze dat ze

de komende drie minuten niet ‘op zender’ was. Toen ze haar koptelefoon afzette, droop het zweet langs haar oren.

‘Goed gedaan, meid.’

Evelyne stond bij de intercom. Luc had een arm om haar heen geslagen.

Chantal wendde haar gezicht af en probeerde zich te concentreren op de papieren voor haar. Zeven minuten over halfnegen. Jules kon ieder moment met de architect de studio binnenkomen. Ze keek op de schermen voor haar. Muziek en reclame niet meegeteld moest ze het nog een kwartier volhouden. Gaat lukken, sprak ze zichzelf toe. Het moest. Gisteren had ze het interview voorbereid. Alle vragen stonden op papier. Ze hoefde ze maar op te lezen. Op de automatische piloot, zonder nadenken.

Iedereen ziet het. En anders horen ze het wel. De klaaglijke uitbalen van mijn moeder. Ze gedraagt zich alsof het huis voor haar ogen afbrandt. Pathetisch. Mijn vader is een eindje verderop gaan staan en schaamt zich dood.

Uit alle macht probeer ik me uit mijn moeders omknelling te bevrijden. Ik ben vijftien, geen kind dat voor de eerste keer naar school gaat. Wanneer ze me eindelijk loslaat, gebeurt wat ik al die tijd heb proberen te vermijden: tranen glijden over mijn wangen. Mijn vader loopt met stramme rug naar de parkeerplaats. Stelletje slappelingen. Ik zie het hem denken.

Er wordt een bel geluid. Om ons heen ontstaat beroering. Kussen, handdrukken. Doe je best, hoor ik iemand zeggen, en stel ons niet teleur. Nee pap, nee mam. Tot Allerheiligen, jongen.

Allerheiligen.

In paniek probeer ik uit te rekenen hoelang het duurt voor het Allerheiligen is. Negen weken. Eindeloos. Ik ben nooit langer dan twee dagen van huis geweest. Ik voel nieuwe tranen opwellen, waarop mijn moeder me ogenblikkelijk in haar armen sluit, zo heftig dat ik geen lucht meer krijg. Om me heen klinken voetstappen, afscheidsgroeten, gelach.

Wanneer de bel ophoudt, laat ze me eindelijk los. Ik pak mijn twee koffers op en loop, zonder om te kijken, het donkere poortgebouw binnen. Aan de andere kant ligt de cour, badend in de zon.

‘Hé, jij!’

Even ben ik verblind. Dan zie ik dat de jongens per klas staan opgesteld, in rijen van vier.

‘Welke klas?’

‘Vierde, meneer.’

‘Dáár!’

De docent wijst naar de laatste vrije plaats, voor drie jongens die zeker een hoofd groter zijn dan ik. Wanneer ik naar de plek loop, monstere[n] ze me met een mengeling van spot en walging. Zodra ik mijn plaats heb ingenomen krijg ik een por in mijn rug die me bijna voorover doet vallen. Een pijnkreet weet ik in te houden, waarna er uit mijn mond een soort muizenpiep komt.

‘Zie je wel,’ fluistert de jongen die achter me staat triomfante-lijk tegen de twee anderen. ‘Het is een flikkertje, een klein vies flikkertje.’

Hij tilt zijn rechterschoen op, grijnst en doet alsof hij met de zool een of ander eng, vies beestje vermorzelt.